

31 Μαΐου, 2005

[ΚΡΟΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΛΤΔ.,

Αιτήτρια,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ

1. ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ,
2. ΕΦΟΡΟΥ ΤΕΛΩΝ ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΥ,

Καθ'ων η Αίτηση.

Χ. Αρτέμης, για την Αιτήτρια.

Δ. Κούσιου (κα), για τους Καθ'ων η Αίτηση.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Η αιτήτρια είναι δημόσια μετοχική εταιρεία, νόμιμα εγγεγραμμένη σύμφωνα με τον περί Εταιρειών Νόμο, Κεφ. 113 και διεξάγει τραπεζικές εργασίες.

Με την παρούσα προσφυγή της ζητά την πιο κάτω θεραπεία:-

«Δήλωση του Δικαστηρίου ότι η απόφαση των καθ'ων η αίτηση η οποία περιέχεται σε επιστολή του Εφόρου Τελών Χαρτοσήμων ημερομηνίας 22/10/03 η οποία λήφθηκε από καιή κοινοποιήθηκε στους αιτητές την 27/10/03 και με την οποία απαιτείται η πληρωμή ΛΚ900.036 (ήτοι ΛΚ750.000 τέλος χαρτοσήμων και ΛΚ150.036 πρόσθετη επιβάρυνση – πρόστιμο), αντίγραφο της οποίας επισυνάπτεται ως ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ «Α», είναι παράνομη, άκυρη και στερείται οποιουδήποτε νομικού αποτελέσματος.»

Η αιτήτρια με Ενημερωτικό Δελτίο και Πρόσκληση για Εγγραφή, ημερ. 21.6.1999 ανακοίνωσαν την έκδοση £15.000.000 μη μετατρέψιμων χρεογράφων 2004/2009 με κυμαινόμενο επιτόκιο που εκδόθηκαν στο άρτιο σε αξία της £1. Με το δελτίο η αιτήτρια καλούσε το κοινό όπως υποβάλλει αίτηση αγοράς με ελάχιστο ποσό αυτό των £500 μεταξύ 28.6.1999 και 9.7.1999.

Όταν το γεγονός αυτό περιήλθε στη γνώση των καθ' ων η αίτηση στις 2.12.2002 απέστειλαν ειδοποίηση στην αιτήτρια με την οποία την καλούσαν να υποβάλει ενώπιον τους, εντός 15 ημερών, το Ενημερωτικό Δελτίο και Πρόσκληση για εγγραφή της υπό αναφοράς έκδοσης. Η αιτήτρια συμμορφώθηκε.

Οι καθ' ων η αίτηση, με βάση τα ενώπιον τους στοιχεία, προέβηκαν σε υπολογισμό του τέλους χαρτοσήμου με βάση το άρθρο 32 του περί Χαρτοσήμων Νόμου 19/63 όπως έχει τροποποιηθεί ως επίσης και με βάση το άρθρο 9 του περί Εισπράξεως των Φόρων Νόμου 31/62. Με σχετική επιστολή ημερ. 22.10.2003 κάλεσαν την αιτήτρια όπως καταβάλει, εντός 30 ημερών, το ποσό των £900.036. Επακολούθησαν συναντήσεις μεταξύ της αιτήτριας και τους καθ' ων η αίτηση. Οι τελευταίοι επέμεναν στην απόφαση τους. Η αιτήτρια πρότεινε την καταβολή πενήντα σεντ ανά £100 ως τέλος χαρτοσήμου, πρόταση που απερρίφθη από τους καθ' ων η αίτηση.

Η αιτήτρια κατά κύριο λόγο προβάλλει ότι η επίδικη απόφαση λήφθηκε κατά πλάνη περί το νόμο και συγκεκριμένα κατά παράβαση του περί Χαρτοσήμων Νόμου 1963-2002.

Οι καθ' ων η αίτηση επέβαλαν το τέλος χαρτοσήμου σύμφωνα με την πρώτη παράγραφο του στοιχείου 12(α)(i) του Πρώτου Παραρτήματος του περί Χαρτοσήμων Νόμου 1963-2002 ήτοι για κάθε μία λίρα, τέλος χαρτοσήμου πέντε σεντ, συνολικά £750.000.

Η αιτήτρια ισχυρίζεται ότι κατά πλάνη οι καθ' ων η αίτηση εφάρμοσαν την πρώτη παράγραφο του στοιχείου 12(α)(I) ενώ έπρεπε να εφαρμόσουν την τέταρτη παράγραφο που σήμαινε επιβολή τέλους χαρτοσήμου 50 σεντ ανά £100.

Δέν συμφωνώ με την πιο πάνω θέση της αιτήτριας. Οι καθ' ων η αίτηση ορθά εφάρμοσαν την πρώτη περίπτωση του στοιχείου και όχι την τέταρτη, αφού η έκδοση αφορούσε τον τρόπο διάθεσης τους και όχι στην έκδοσή τους.

Ακριβώς παρόμοιο θέμα με όμοια γεγονότα η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου απεφάνθη υπέρ των καθ' ων η αίτηση. Στην υπόθεση *Κυπριακή Δημοκρατία ν. Claridge Investment Ltd., A.E. 3338, ημερ. 13.9.2004* έχουν λεχθεί τα εξής:-

«Ο Έφορος επέβαλε τέλος χαρτοσήμου ξεχωριστά για κάθε χρεόγραφο αξίας £1, εφαρμόζοντας την πρώτη περίπτωση του 12(α)(i), ενώ ήταν η θέση των εφεσίβλητων ότι θα έπρεπε να εφαρμοστεί η τέταρτη περίπτωση του πιο πάνω στοιχείου, δηλαδή επιβολή τέλους χαρτοσήμου με βάση τις £100, αφού τα χρεόγραφα θα μεταβιβάζονταν μόνο σε πολλαπλάσια των £100. Αποτέλεσμα της πιο πάνω επιβολής φορολογίας τέλους χαρτοσήμου ήταν να απαιτεί ο Έφορος ποσό δεκαπλάσιο εκείνου, που κατά τη γνώμη των εφεσίβλητων, έπρεπε να επιβληθεί.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο δέχθηκε τη θέση των εφεσίβλητων, κρίνοντας ότι το τέλος θα έπρεπε να επιβληθεί με βάση την τέταρτη περίπτωση του στοιχείου 12(α)(i), αφού η μεταβίβαση των χρεογράφων θα γινόταν σε «πακέτα» των 100 ή πολλαπλάσια αυτών, θεωρώντας ότι πρόθεση του νομοθέτη δεν μπορούσε να ήταν η χαρτοσήμανση καθενός χρεογράφου αξίας £1 ξεχωριστά, ώστε να πληρώσει ο φορολογούμενος το δεκαπλάσιο.

Η πιο πάνω θέση του πρωτόδικου Δικαστηρίου δεν μας βρίσκει σύμφωνους. Είναι προφανές από τα στοιχεία που τέθηκαν ενώπιον του Εφόρου από τους εφεσίβλητους πως η έκδοση ήταν για χρεόγραφα αξίας £1 και όχι £100. Το γεγονός ότι θα παραχωρούνταν μόνο ανά 100 ή πολλαπλάσια αυτών, αφορούσε τη μέθοδο διάθεσης τους και όχι την έκδοσή τους. Στα στοιχεία αυτά δηλώθηκε πως θα εκδίδονταν στο άρτιο 1.900.000 χρεόγραφα αξίας £1 και δεν μπορούν τώρα οι αιτητές να ισχυρίζονται το αντίθετο. (Δέστε και απόφαση Π. Καλλή στην *Τράπεζα Κύπρου Ατδ. ν. Δημοκρατίας, Αρ. Πρέπει να. 259/97, ημερ. 31.8.99*). Εάν επιθυμούσαν θα μπορούσαν να εκδώσουν χρεόγραφα αξίας £100 το καθένα και σε τέτοια περίπτωση θα φορολογούνταν με βάση το δικό τους υπολογισμό.»

Έχω την άποψη ότι η πιο πάνω απόφαση λύει το πρόβλημα που προβάλλεται στην παρούσα προσφυγή.

Ο ευπαιδευτος συνήγορος της αιτήτριας στην απαντητική του αγόρευση επιχείρησε να διαφοροποιήσει τα γεγονότα της παρούσας προσφυγής από εκείνα στην υπόθεση *Claridge* (πιο πάνω). Δεν έχω πεισθεί ότι τα γεγονότα της παρούσας διαφέρουν ουσιωδώς από εκείνα στην

Claridge ούτως ώστε η τελευταία να μην τυγχάνει εφαρμογής. Πιστεύω ότι τα γεγονότα είναι ταυτόσημα.

Περαιτέρω ο συνήγορος της αιτήτριας στην προφορική ακρόαση ενώπιον μου επιχείρησε να αποδείξει ότι η **Claridge** είναι έκδηλα λανθασμένη αν και τελικά παραδέχθηκε ότι το Δικαστήριο τούτο είναι δεσμευμένο να την εφαρμόσει.

Η αιτήτρια προβάλλει επίσης ως λόγους ακύρωσης τη μη δέουσα έρευνα και την πλάνη περί τα πράγματα των καθ'ων η αίτηση κατά τη λήψη της επίδικης απόφασης. Επίσης ότι πάσχει ως αναιτιολόγητη.

Οι λόγοι αυτοί ακύρωσης συναρτώνται, όπως και η αιτήτρια παραδέχεται, με τον πρώτο και κύριο λόγο που προέβαλε ο οποίος ήδη έχει απορριφθεί. Νοουμένου ότι ορθά οι καθ'ων η αίτηση εφάρμοσαν το σχετικό νόμο έπεται ότι οι αιτιάσεις αυτές δεν ευσταθούν. Εξάλλου οι λόγοι αυτοί πολύ συνοπτικά ή καθόλου αναπτύσσονται στη γραπτή αγόρευση της αιτήτριας.

Ενόψει των πιο πάνω η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

Η επίδικη απόφαση επικυρώνεται.

(Υπ.) Μ. Κρονίδης, Δ.

(Υπόθεση Αρ. 1260/2003)

31 Οκτωβρίου, 2005

[ΚΡΟΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΛΤΔ.,

v.

Αιτήτρια,

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ

1. ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ,
2. ΕΦΟΡΟΥ ΤΕΛΩΝ ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΥ,

Καθ'ων η Αίτηση.

ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΙΤΗΣΗ ΗΜΕΡ. 16.6.2005

Χ. Αρτέμης, για την Αιτήτρια.

Δ. Κούσιου (κα), για τους Καθ'ων η Αίτηση.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Με απόφαση των καθ'ων η αίτηση στην παρούσα διαδικασία επιβλήθηκε τέλος χαρτοσήμου, σύμφωνα με τον περί Χαρτοσήμων Νόμο (Νόμοι 19/1963 μέχρι 2002), στους αιτητές για ποσό που ανήρχετο, συμπεριλαμβανομένης πρόσθετης επιβάρυνσης για καθυστέρηση πέραν των έξι μηνών, στις £900.036,00.

Εναντίον αυτής της απόφασης του Εφόρου Χαρτοσήμων οι αιτητές καταχώρησαν προσφυγή. Η προσφυγή τους εκδικάσθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο το οποίο με απόφαση του στις 31.5.2005, την απέρριψε με έξοδα.

Με την αίτηση τους αυτή οι αιτητές ζητούν αναστολή εκτέλεσης της απόφασης, όπως την κατονομάζουν. Το αιτητικό έχει ως εξής:-

«Διάταγμα του Δικαστηρίου, με το οποίο να αναστέλλεται η εκτέλεση και/ή εφαρμογή της Απόφασης που δόθηκε στην πιο πάνω προσφυγή στις 31/5/2005 μέχρι την εκδίκαση της Έφεσης που οι Αιτητές προτίθενται σύντομα να καταχωρήσουν κατά της πιο πάνω Απόφασης.»

Η αίτηση συνοδεύεται από ένορκη δήλωση στην οποία οι αιτητές δηλώνουν ότι προτίθενται σύντομα να καταχωρήσουν έφεση εναντίον της απόφασης και αναφέρουν στις παραγράφους 3 και 4 τα εξής:-

«3. Αν η πρωτόδικη απόφαση εφαρμοσθεί και επομένως η επίδικη απόφαση της διοικητικής αρχής δεν εμποδισθεί, οι Αιτητές θα τελούν υπό την απειλή μέτρων, πιθανότατα ποινικής φύσης για εξαναγκασμό καταβολής του ποσού της φορολογίας το αποτέλεσμα των οποίων δεν θα είναι δυνατό να αναστραφεί σε περίπτωση επιτυχίας της έφεσης που πρόκειται σύντομα να καταχωρήσουν. Επίσης οι Αιτητές θα είναι δύσκολο να εξασφαλίσουν την σύντομη επιστροφή του ποσού, το οποίο σημειώνω ανέρχεται στις ΛΚ900.036 (εννιακόσιες χιλιάδες και τριάντα έξι λίρες), σε περίπτωση που η εν λόγω έφεση των επιτύχει.

4. Άρνηση της αιτούμενης αναστολής θα επιφέρει την πλήρη αποδυνάμωση του αποτελέσματος της Έφεσης.»

Η αίτηση των αιτητών βασίζεται αποκλειστικά στη Διαταγή 35 θεσμός 18 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας.

Έγινε δεκτό από τη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου ότι και στον τομέα του Δημοσίου Δικαίου χωρεί αναστολή εκτέλεσης απόφασης διοικητικού δικαστηρίου. Επισημαίνεται ότι η Δ.35 θ.18 εξυπηρετεί κυρίως τις ανάγκες της αστικής διαδικασίας. Η μεταφορά της στο δημόσιο δίκαιο πρέπει να γίνεται έχοντας υπόψη τις εγγενείς διαφορές ως προς τη φύση και τους σκοπούς της διοικητικής δικαιοδοσίας. Επισημαίνεται επίσης ότι αναστολή της απόφασης αναγκαστικά συνεπάγεται συνέχιση της παρανομίας και γι' αυτό μόνο σε εξαιρετικές περιστάσεις θα πρέπει να παρέχεται. (Βλέπε: *Christoudias v. Republic (1985) 3 C.L.R. 1615*, *Δημήτρης Ορφανίδης και Άλλοι v. Δημοκρατίας (1992) 3 Α.Α.Δ. 44*, *Μάριος Ιερωνυμίδης v. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 2321*).

Περαιτέρω θα πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ δηλωτικής απόφασης που δεν μπορεί να εκτελεστεί και της απόφασης που περιέχει διατακτικό αναφορικά με το οποίο μπορεί να γίνει εκτέλεση.

Εξετάζοντας την παρούσα αίτηση υπό το φως της πιο πάνω εκθεθείσας νομικής θέσης, προέκυψε το εξής θεμελιακό θέμα. Στην παρούσα υπόθεση η προσφυγή των αιτητών απορρίφθηκε και επομένως δεν έχει ούτε νόημα ούτε πρακτική εφαρμογή το ζητούμενο με την αίτηση. Δεν υπάρχει δηλαδή είτε δηλωτική είτε επιτακτική ή διατακτική απόφαση του Δικαστηρίου η οποία μπορεί να ανασταλεί. Αφού η προσφυγή των αιτητών έχει απορριφθεί τί ενδεχομένως το διάταγμα αναστολής θα αναστείλει; Η απάντηση είναι τίποτε. Εφόσον η προσφυγή έχει απορριφθεί δεν νοείται οποιαδήποτε αναστολή εκτελέσεως. Πράγματι όλη η νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου αφορά αποφάσεις που ακύρωσαν διοικητική πράξη και καμιά δεν αφορά απορριπτική της προσφυγής απόφαση.

Παρά την πιο πάνω κατάληξη μου ότι η αίτηση αυτή είναι ατελέσφορη έχω εξετάσει και το θέμα αν έχει αποδειχθεί ότι συντρέχουν οι εξαιρετικές εκείνες περιστάσεις που η νομολογία απαιτεί για την επιτυχία τέτοιας αίτησης. (Βλέπε: *Christoudias, Ορφανίδης, Ιερωνομίδης* (πιο πάνω) και *Jehovah's Witnesses Congregation (Cyprus) Limited κ.ά.'ν. Υπουργού Εσωτερικών (Αρ. 2) (1992) 4(Δ) 2545*).

Με βάση την ένορκη δήλωση που συνοδεύει την αίτηση, το μεγαλύτερο μέρος της οποίας το έχω παραθέσει πιο πάνω, έχω καταλήξει ότι δεν έχουν καταφανείς εξαιρετικές περιστάσεις που θα δικαιολογούσαν την έγκριση της αίτησης.

Η αίτηση απορρίπτεται με έξοδα εναντίον των αιτητών.

(Υπ.) Μ. Κρονίδης, Δ.